

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

NR. 7

88. ÅRGANG

10. APRIL

1976

PÅSKE

(SIDE 105)

DØD OG

Påskebetragtning av Arno Gerritsma

Den greske filosof Epikur har sagt følgende om døden: «Så lenge du lever er døden borte for deg, og er døden der, så er ikke du der lenger. Døden vedkommer deg altså ikke og du skal ikke bry deg om den.» Epikur var en intelligent mann som behersket spissfindighetens kunst — sofismen — på en ypperlig måte. Men svakheten ved enhver sofisme er at man ikke skal ta selve konklusjonen alvorlig. Dette gjelder også Epikurs sofisme om døden.

Det å late som om døden ikke vedkommer oss er strutsepolitikk av verste slag. Døden hører livet til, like vesentlig og uløselig som selve fødselen. Intet liv uten fødsel, intet liv uten død heller. Ethvert forsøk på å skjule eller bortforklare dette, må betegnes som absurd. Imidlertid er Epikurs sofisme ikke annet enn en stille protest mot døden.

Det å protestere mot døden er meget menneskelig. Det finnes neppe noen kultur hvor det ikke i en eller annen form protesteres mot døden. Selv folk i middelalderen som liksom var opplært til en viss fortrolighet med døden, hadde vondt for å godta den. Også i middelalderen registreres det avsky, redsel og angst for dette dystre fenomen.

Vår tid er kanskje mer enn noen sinne innstilt på å holde døden på avstand. Med vår medisinske standard, våre veletablerte sykehus og pleiehjem har vi reist en slags fasade rundt døden hvor de døende likesom ubemer-

ket kan overskride terskelen til det hinsidige. Men selve fenomenet er der like fullt og vi gjør klokt ved å ta det alvorlig.

Det virker kanskje rart å innlede en påskebetragtning med en betraktning om døden, men i virkeligheten er vi her helt på bølgelengde med den eldste kristne tradisjon. Den kristne tradisjon har nemlig alltid sett langfredag og påske, død og oppstandelse under ett. Og påsken slik som den ligger forankret i den kristne tradisjon, er kanskje den mest markante og innholdsrike protest mot døden.

Tanken på oppstandelsen har gjennom alle århundrer vært fundamentet i den kristne tro. Hver gang det kristne fellesskap tar avskjed med en avdød trosfelle og Kirkens gamle ritualer brukes, avvises døden som absolutt endepunkt med all bestemthet. «Livet tas ikke bort, det bare forandres», heter det i liturgien til requiem-messen. «Av jord er du kommet, til jord skal du bli, av jorden skal du igjen oppstå,» sier vi mens vi kaster en håndfull jord på kisten.

Noen betegner troen på oppstandelsen som en illusjon. De krever klinkeklare argumenter som om det gjaldt slutningen av et matematisk regnestykke. Men oppstandelsen har ingenting med matematikk og derimot alt med tro å gjøre. Selv Herrens egen oppstandelse kan som historisk faktum hverken kontrolleres eller bevises med mindre vi godtar evangeliens vidnesbyrd. Og til dette trenges tro. Men

denne tro på oppstandelse underbygges ved menneskelige erfaringer: lengsler som ligger så dypt forankret i menneskesjelen at de neppe kan avvises som uvirkelige. Og når denne tro på oppstandelsen er blitt levende, så kan den virke ualmindelig inspirerende og styrkende på dem som befinner seg i en krevende situasjon, ikke minst når selve livet står på spill. Våre trosfeller fra oldkirken har i så henseende avlagt et uhyre sterkt vidnesbyrd. Når så tanken og troen på oppstandelsen i de grader virker berikende og innspirerende mens den motsatte tanken — hvor livet kun aksepteres innenfor jordelivets snevregrenser — svært ofte virker oppløsen-

Det er mange ting i dette nummer av St. Olav som preges av høytiden:

■ I stedet for «En katolsk mening» har vi på sidene her en påskebetragtning av pater Arno: «Død og liv». Lederartikkelen på s. 104 rører ved det samme og Klovnens snakker med en god venn om små, men ganske viktige problemer.

LIV

OFM

de og deprimerende, da er det vanskelig å forstå at det her bare skulle dreie seg om en illusjon. Da er det mer nærliggende å tro at dette håp på evig liv bunner i noe vesentlig ved mennesket.

Døden er for en troende kristen like virkelig og alvorlig som for alle andre. Men ut fra kristen tro stilles det et spørsmål til døden: «Død, hvor er din seier, død hvor er din brodd?» Dette spørsmål virker som en utfordring. Det er den kristnes utfordring til døden fordi han tror at Kristus er oppstanden og at vi i kraft av Kristi oppstandelse en gang skal reises opp til evig liv.

PÅSKENUMMERET

■ Som enkelte velhavende har fått for vane i påsken, har vi også reist sydover — til Fredrikstad. I en voksende og optimistisk menighet som teller trofeller fra 31 nasjoner, har vi plukket ut tre av dem.

Men vi har atskillig mer:

■ På side 110 fortelles om innvielsen av Franciskus-søstrenes nye medi-

tasjonssenter på Voss og om deres pionerinnsetning der.

■ På side 112 går Karin Gullerud-Johansen i bokhyllen og beretter om Gertrud von Le Fort.

■ På side 114 har vi mer stoff om den nyutnevnte biskop i Nord-Norge,

samt listen med årets påskegudstjenester i Oslo, Asker og Bærum.

■ På side 116 begynner våre klipp fra katolsk presse og på siste side skriver Per Bang bl. a. om påskefilmene.

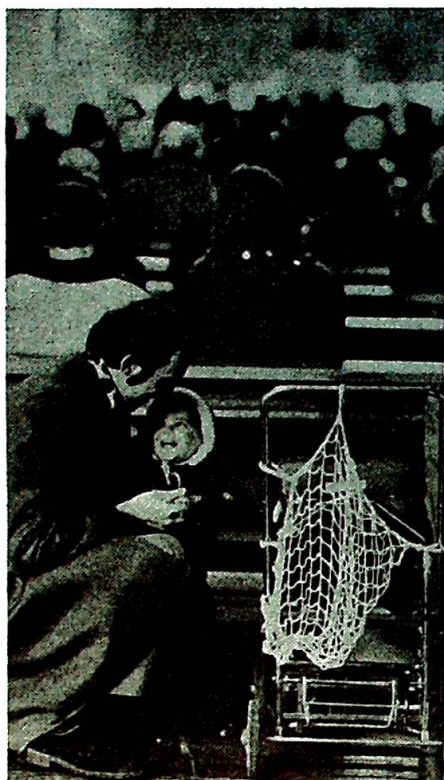
RED.

ET EKTESKAP

Det ble forleden slik at jeg snakket litt med et ektepar som var i vanskeligheter og som trengte noen som ville høre på dem. De visste at jeg ikke var ekspert på noe som helst, de bare ville møte en som var «forholdsvis nøytral.» Valget falt mer eller mindre tilfeldig på meg, de ville

ikke drømt om å gå til en prest, det var liksom for fremmed og innviklet for dem. Ikke var de særlig kirke-

SMÅBARN I MESSEN

Skal man ta med så små barn i messen?

Man er av og til uenige om en slik ting. Men det man ikke er uenige om, er dette:

At barn trenger følelsen av å bli godtatt, av å bli vist tillit, av å føle seg elsket.

Den som ikke ganske tidlig har fått merke dette, har ofte selv senere vanskelig for å være helt tillitsfull overfor Gud, i liv og i død.

Biskopen av Osnabrück nevnte en slik detalj i sitt hyrdebrev før denne påsken, det er tanker som bør diskuteres i menighetene, etter hans mening.

lige av seg heller, hadde aldri vært det. De hadde bare et ekteskap som etter femten-seksten års samliv holdt på å revne, og jeg var den eneste de visste om som kanskje trodde på noe.

Nå, det jeg skal si er ikke noe mer om deres av og til gode, av og til stormfulle ekteskap. Jeg har en følelse av at vi likte hverandre, og at samtalen i hvert fall var en begynnelse. Til mer kyndig hjelp dukker opp. Men etter besøket, tenkte jeg på noe av det jeg ikke kunne si til dem. Vi går inn i påskens stille uke, som en gang og for alltid har forandret vår vanskelige verden. Jeg tror ikke på å snakke i store bokstaver om slike ting, det er ingen mening i at en som meg preker. Hverken for ektepar eller for dere. Men jeg har samtidig en anelse om at den som ga meg og mange andre så mye, også vil jevne ut problemene for noen av dem vi møter. Bare vi ber om det. Og jeg skulle ønske dette lille mirakel skjedde nå igjen, i denne uken, med dette paret.

Det eneste jeg har å gi dem, når de i slik tillit starter med meg, er noe jeg ikke engang kan snakke med dem om uten å ødelegge det. Jeg må visst bare forsøke å bevare mest mulig av deres tillit, så de siden er litt åpne for en ny kjærlighet. Og etter femten-seksten år kan de finne den i påsken, den uken da først alt er ødelagt og siden alt plutselig ble mulig.

De vil eventuelt finne den i sine liv uten å ane sammenhengen. Akkurat som jeg selv egentlig ikke aner stort.

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT

HVER 14. DAG

KR. 60,— PR. AR

FORSIDEN

Som symbol på denne påsken har vi valgt en fremstilling av nattverden, av brødet og vinen. Bildet samler lik-som hele høytiden, hele mysteriet, i seg. Når Kristus spiser nattverden med sine disipler, gir han sitt liv for dem — og måltidet gjør dem til ett med ham. Dagen etter blir offeret fullført på korset, og når vi deltar i nattverden, er det den oppstandne Kristus vi møter.

Bildet er et glassmaleri av franskmannen Fernand Léger — et eksempel på at kunstnere som tilsynelatende står langt fra troen, kan gi fullt gyldige uttrykk for den.

K. G. J.

10/4

Vil De høre en katolsk mening?

Neste
nummer
av bladet:

Reportasjer
fra
London

Så les
St. Olav
hver
14. dag

En
klovn

Jeg drakk te med en god venn forleden. Jeg sa noe om at vi kanskje kunne treffes i påsken en eller annen gang, med våre elskede kvinner.

Et øyeblikk smilte han som om det var en ållreit idé. Så ble han alvorlig og flyttet seg på stolen akkurat som om han ikke visste hvordan han skulle sitte.

— Eh, hm, sa han.

— Vel?

— Det er jo påsken da vet du og...

— Ja?

— Vi har aldri vært sikre på hvordan det er med dere to i påskehelgen.

— Er dere engstelige for at vi er spesielt ufordragelige på den tiden?

— Nei, men det er fastetid og stille uke og hva dere nå kaller det. Og dere går hver kveld i kirken og...

— Ja?

— Vi vet ikke om dere ikke helst vil være alene akkurat i de dagene, forstår du. Vi vil gjerne se dere, men kanskje dere vil vente noen dager?

Jeg så på ham. Begge to er meget gode venner, kanskje våre nærmeste. Men de har ingen tilknytning til noe kirkesammenfunn, er bare meget tålmodige og forståelsesfulle mennesker.

— Jeg kan ikke forstå at vi som katolikker skulle holde oss for oss selv i påskehøytiden, sa jeg langsomt. — Tvert imot. Dere aner for lengst at disse dagene betyr noe ganske viktig for oss, og dere respekterer det. Vi vil gjerne være sammen med dere en gang i den uken hvis det lar seg gjøre.

Han så litt forvirret ut, jeg måtte vifte med hånden foran ansiktet hans:

— Hold opp. Du vet at vi ikke venter at dere også skal være kirkelige, slå korssets tegn og knele og alt det der mystiske. Men hvis dere har et par timer til overs, vil vi gjerne være sammen med dere og ta en drink og...

— Jeg trodde at dere ikke smakte stort i den uken?

— Det er vel etter som, jeg er jo personlig en klovn. Jeg vil nødig synge glade drikkeviser akkurat, hvis det er det du mener. Men jeg tror ikke det er noen skade i at vi tar en flaske rødvin sammen, hvis vi forblir venner.

Han smilte plutselig igjen og blunket:

— Hvis du ikke kan holde foredrag for oss, mener du, så kan du i det minste være hyggelig?

— Noe slikt. Det er da en god begynnelse, ikke sant?

Katolikkene i Fredrikstad:

FOLK

Av AGE RØNNING

Man feirer ikke en spesiell Fellesskapets Dag i Fredrikstad, der er det faktisk fellesskapsdag hver søndag. Etter høymessen i St. Birgitta-kirken drikker ofte katolikker fra 31 forskjellige nasjoner kaffe sammen i menighetslokalet.

En utenforstående sa nylig: «Efter å ha vært i messen der og til kirkekaffe etterpå, forstår jeg for første gang hva ordet *k a t o l s k* egentlig betyr.»

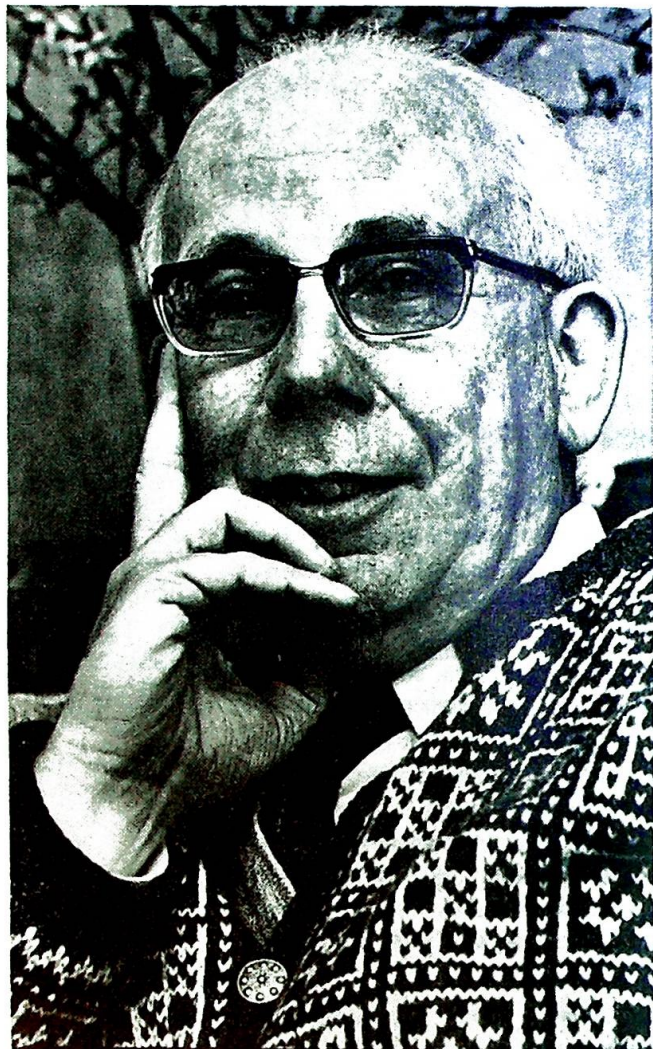
For meg var det en annen detalj jeg la merke til: ingen jeg snakket med syntes det var sjokkerende at det for tiden ikke sitter noen ikke-norsk fødte trosfeller i menighetsrådet. Enda det i denne menighet finnes katolikker fra Argentina, Australia, Canada, Chile, Costa Rica, Frankrike, Kroatia, Polen, Tsjekkoslovakia, Ungarn, Mexico og mange andre land, rår det ikke noe oppstyr over dagens sammensetning av rådet (de ikke-norsk fødte hadde for en stund siden formanns-stillingen).

— Nei, vi velger ikke etter nasjonalitet, sier en i menigheten. — I den katolske kirke skal man vel ikke først spørre etter passet? Vi er alle katolikker, det er det viktigste.

Og utrolig raskt klarer de fleste nye å omstille seg til miljø og sprog. Jeg hørte bl. a. om en familie fra Uganda som kom til Fredrikstad i oktober ifjor via England. Allerede nå er barna med i intensivundervisning og har mindre og mindre vanskeligheter med norsk.

Det er ikke mye pessimisme i en slik menighet. Etter en sikkert vanskelig overgangsperiode etter Konsilet for noen og etter at søstrene måtte overlate sitt ypperlige sykehus i byen til fylket fordi de ikke maktet oppgaven lenger, er Fredrikstad katolske menighet i vekst.

Vi har valgt å presentere tre ansikter i menigheten, tre fra dette fellesskap.

SOGNEPRESTEN

Det er en hollandsk fransiskanerpater som er sogneprest i St. Birgitta, Johan van Vugt. Han har vært i Norge siden 1955, blant annet i Bergen og i Kristiansand, og han får ordet på de neste sider for å snakke om «tiden etter Konsilet». I den tiden han har sittet i Kongens gate 9 har Fredrikstad menighet blitt en av de store i bispedømmet, med nesten 1100 medlemmer utgjør den idag den største katolske gruppen utenfor Oslo. Veksten skyldes dels at man har kommet i kontakt med katolikker andre steder som det før ikke var noen fast forbindelse med (for eks. Askim), dels at pater van Vugt nå også har ansvaret for Moss, dels en ganske markant innflytning fra andre land. (Menigheten består av omkring 50 prosent ikke-norskfødte, altså mer enn det som er gjennomsnitt i bispedømmet).

Side 109:

«Gjør noe med
Guds kjærlighet»

FRA 31 NASJONER

MENIGHETSRADET

Berit Bilicz er formann i menighetsrådet. Hun er Fredrikstad-jente, gift med en polakk og har fire barn. Til daglig arbeider hun som småbarnspedagog.

— Hva er den store oppgaven i rådet idag?

— Det vet jeg ikke, men vi har mange små oppgaver. Fredrikstad har blitt en stor menighet etter våre mål, og menigheten er veldig internasjonalt preget. Vi må prøve å samle og engasjere folk, arrangere møter og foredragsaftener og møte trossfeller fra andre steder i distriktet — Moss, Askim og Sarpsborg for eksempel.

Fru Bilicz er aktivt med i intensivundervisningen i menigheten, konverterte til den katolske kirke noen år før Konsilet og har jobbet med barnepsykiatri siden 1969.

SØSTRENE

Sr. Marie Louise Penkhues er ny forstanderinne i St. Josephs-søstrenes lille kommunitet i byen, i Bjarne Aasgate 9. Sammen med henne er det seks andre og noe eldre søstre i huset: de fire som fremdeles arbeider på sykehuset (sr. Anne Sophie, sr. Marcia, sr. Lea og sr. Stephanie), en søster som har kjøkkenet (sr. Winfrida) og så sr. Michaela som er 87 år gammel og som nå tar det mer med ro etter å ha arbeidet i ansvarsfulle stillinger på sykehuset i en lang rekke år.

Marie Louise har tidligere arbeidet på St. Sunniva-skolen i Oslo og har de siste årene vært i Albachten i Tyskland. Hun har en solid utdannelse i og erfaring fra religionsundervisning og pastoralt arbeide og er fullt klar over det store ansvar som idag hviler på den yngre garde av søstre i alle menigheter.

— Men det er bare fint, hvis man kan gjøre noe, sier hun selv.

For mange katolikker har tiden etter det siste Vatikankonsilet virket forvirrende. Uttrykk som: «Kirken er ikke mer det samme som før» eller «før måtte vi det og det, og det behøver vi ikke mer å gjøre nu» tyder på misnøye og utilfredshet med situasjonen hos mange, sier sognepresten.

Bortsett fra at disse uttrykk, som er gitt eksempelvis, bare er halve sannheter røper de en mangelfull kjennskap til hva Vatikankonsilet egentlig gikk ut på. Det har selvfølgelig aldri vært meningen å avskaffe vesentlige ting, det må være innlysende for enhver som kjenner og lever sin tro på at Kirken ledes av Den hellige ånd.

Kirkens bekymring ved siste Vati-

kankonsil var først og fremst at formene et kristent liv uttrykkes i hos de fleste var i fare å bli tomme. Det er uten tvil at vi mennesker i vårt kristne liv trenger å uttrykke oss i former. Faren derved er stadig at vi litt etter litt legger så stor vekt på formene at de begynner å leve et selvstendig liv. Det kan til og med gå så langt at det som formen var uttrykk for går tapt for bevisstheten og da blir formene en tvangstrøye. Dessuten kan den historiske situasjon og de menneskelige livsformer ha forandret seg i en slik grad at en eksisterende religiøs uttrykksform ikke lenger er i overensstemmelse med det troende fellesskaps behov. Fellesskapet trues dermed med å falle fra hverandre fordi

TID EFT KON

Katolikkene i Fredrikstad

St. Birgitta-kirken.

man ikke gjenkjenner hverandre i de former som gir uttrykk for et oppriktig troens fellesskap.

Derfor har man i det siste Vatikankonsilet lagt så stor vekt på de troendes personlige ansvar overfor Gud og sine medmennesker i det daglige liv. Og dette kan ikke bety noe annet enn at selv om bestemte former for det religiøse liv viser seg ikke lenger å være levedyktig og derved forsvinner, innebærer dette ikke at ansvaret for innholdet av disse former er blitt tatt fra oss. Tvertimot, enhver er i sin samvittighet forpliktet til å gi uttrykk for det i nye former. Da vil i fremtiden de former som gjenkjennes av kirkens fellesskap som oppriktig uttrykk for troens innhold holde stand. At det betyr at en fase av famlende usikkerhet må gjennomleves er vel soleklart

ST. OLAV

Redaktøren treffes hver dag enten på (02) 20 72 26 eller på (02) 28 95 18.

Postadressen er Akersvn. 5, Oslo 1.

EN ER SILET

for alle som har kjennskap til vanskeligheter i forbindelse med å uttrykke seg adekvat.

Eksempelvis: Omvendelse, bot og faste hører vesentlig til det kristne budskap. En kristen som tror at han eller hun kan leve uten å gi uttrykk for dette i en eller annen form i sitt liv er på villspor. Og skulle den forhenværende praksis være et adekvat uttrykk for vedkommendes bostpraksis er det ingen ting i veien for å fortsette med den. Men det Vatikankonsilet anmoder oss om er å finne former som virkelig og oppriktig er uttrykk for vår vilje til omvendelse, bot og faste og da tilpasset vårt liv og det samfunn vi lever i.

Det samme gjelder det uttrykk man kan høre nå og da at det ikke lenger er nødvendig å delta i messen eller å gå til skrifte.

Naturligvis, hvis en fullstendig mangler forståelse for hva en messe og et skriftemål er, faller det lett å si noe slikt. Men da høres det litt formastelig ut at en kaller seg kristen og katolikk. Noe av det mest sentrale i det kristne budskap og i vår tro er jo nettopp feiringen av nattverden, den oppstandne Herres nærvær iblant oss. En oppriktig tro på Kristus er derfor umulig hvis en ikke regelmessig møter Ham der hvor Han selv har sagt Han ville møtes, i nattverden. Og kirken mener fremdeles at minste krav bør være en gang i ukens løp. Ingen kan jo med et oppriktig hjerte holde et vennskap vedlike dersom en ikke regelmessig omgås vennen. Ingen kan holde sitt vennskap med Gud vedlike dersom en ikke regelmessig omgås Ham i personen Jesus Kristus, som kommer midt i blant oss ved nattverdsfeiringen.

Det samme gjelder skriftemålet. Vi

kan ikke av oss selv gjenopprette de dype sår vi har slått i andre menneskers liv og ennu mindre helbrede de lammelser som vi åndelig har tilføyet oss selv i vårt forhold til Gud og medmennesker. Vi må heller ikke tro at vi kan manipulere Gud eller livet etter eget behov. Siden vi anerkjenner Ham som Herre over alt liv, må vi være klar over at der hvor det virkelige liv er ødelagt eller sterkt skadet i oss selv eller ved vår skyld hos andre, kan bare Gud bringe helbredelse.

Vi skrifter derfor ikke fordi vi må, men vi skrifter fordi vi innser at det er nødvendig for å kunne leve vårt liv med Gud og våre medmennesker.

Vi lever i fastetiden og blir oppfordret til å omvende oss og på en oppriktig måte å gi uttrykk for vår tro. La oss derfor ransake oss selv om vi ikke såre trenger til omvendelse. Da kan vi til Påske sammen med Kristus oppstå til et virkelig nytt liv, til styrke og glede for hverandre. Kaller du deg katolikk, da ransak deg selv når du sist var til nattverden og til skrifte.

Gjør noe med Guds kjærlighet!

Av Johan van Vugt OFM

Det er nesten ufattelig hvor lett vi har klart å gjøre de mest vesentlige verdier som evangeliet forkynner for oss, til noe så intetsigende at det ikke fengsler lenger. Ord som

«Gud», nåde, tilgivelse og ikke minst ordet «kjærlighet» har vi tilskåret etter vår menneskelige målestokk og fatteevne. Isteden for å hige efter en stadig større forståelse av hva disse ord står for har vi gjort oss ferdig med dem og for lengst blitt opptatt av såkalt viktigere ting. Vi vil forstå og er derfor svært opptatt med tingene som kan forstås og dermed flykter vi fra de verdier som ikke kan forstås men bare oppdages hvis vi i ydmykhet og forundring kan uttale ord som «Gud» som er større enn vi noen sinne kan fatte, ordet «nåde» som ledsages av større glede enn vi mennesker tåler og «tilgivelsen» som ikke kan loðdes dybden på når vi forstår hvem Gud er.

(Forts. side 114.)

Den nordiske valfart til Lourdes

26. august til 2. september 1976

8 dages flyrejse med fuld pension

Pris: Kastrup/Lourdes tur-retur, hotel MADONNA . . dkr. 1 880,—
Særpris for syge og handicappede på «Accueil N-D» dkr. 1 250,—
Læger, sygeplejersker, samaritter medfølger.

Valfartspræst: Pater G. GOMMANS C.M.
Program og tilmeldelser: VALFARTSKOMITEEN
Barsehøj 25, DK 2900 Hellerup.

Franciskussøstrene gjør en pionerinnsats på Voss

Innvielsen av det nye meditasjonsenter

To dager etter at Franciskussøstrene hadde feiret sitt 75-årsjubiléum som kongregasjon (19. mars), kunne biskop Gran foreta den høytidelige innvielse av disse samme søstres nye meditasjonsenter på Voss.

Siden «St. Olav» sist meldte om den spede begynnelse for halvannet år siden (nr. 22, 1974) er et bety-

delig løft blitt tatt. Ved siden av det lille tømmerhus søstrene ervervet på «Grotateigen» kloss inntil den del av Lars Eskelands eiendom som han testamenterte til Franciskussøstrene i 1942, har det i det siste år reist seg et vakkert og intimt hus med kapell, stor stue og sengeplass til ni gjester. Hensikten med foretagendet er å innrette et meditasjonsenter, svaret på stressede moderne menneskers behov for stillhet og åndelig ro.

Under innvielsen av kapellet som hadde samlet ca. 35 mennesker sa biskop Gran bl.a.:

«Kjære søstre, medcelebranter og gjester.

Det er alltid et høytidelig øyeblikk når en ny kirke eller et nytt kapell skal innvies. Lenge lever vi med tanker som blir håp, som så tar form av konkrete planer. Og så en dag står kirken eller kapellet der og sier like som: ta meg i bruk.

Når jeg nu skal vigsle dette lille, men vakre kapell, så har dette en lang forhistorie sprunget ut av en tanke og et håp i lengst avdøde folkehøyskolebestyrer, dikter og forfatter Lars Eskelands hjerte og sinn. Dette håp hadde han latt få et konkret utslag i form av en tomt, en parsell av den eiendom han i sin tid ervervet i nærheten av folkehøyskolen. Lenge lå eiendommen nærmest brakk. Idag står dette nye hus på dens øverste del, og i huset dette kapell. Det hele

underskjønt plassert med den vakre utsikt over vannet og fjellene omkring. Hus og kapell har i disse søndagens morgentimer sin vigslingsstund.

Begge husene her, både det gamle og dette nye, er blitt vigset for en halv time siden. Kapellet skal vi nu vigsle med bønn, korstegn og viet vann etter eldgammel skikk. Og det vil bli vigset til Hellig Olav. Inspirasjonen til dette valg kommer også fra Lars Eskeland, om enn indirekte, for denne helgen, Norges evige Konge, var overordentlig ofte i hans tanker, som hans mange dikt, prosastykker og hans skuespill om ham vidner om. Hadde det stått til Lars Eskeland, vil jeg tro at han nettopp ville ha valgt dette kapell og den aktivitet som skal hente sin inspirasjon og kraft herfra.

Det er en glede for meg å kunne ønske dere alle velkommen til denne lille, men, tror vi og håper vi, meningsfylte begivenhet. Det er en spesiell glede at Lars Eskelands to sønner, Øystein og Sigurd, både kunne og gjerne ville være med oss idag med sine fruer: hjertelig velkommen. Vi gleder oss ikke mindre at Voss' ordfører, herr Ringheim med frue, har takket ja til å være med. Det betyr meget for oss at våre søstres nærvær får dette bevis på den lokale velvilje. Jeg vil også spesielt få takke to som er her tilstede idag, og som foruten våre tre pioner-søstre, som de-

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT

HVER 14. DAG

KR. 60,— PR. AR

Treffes
på
2072 26
eller
289518

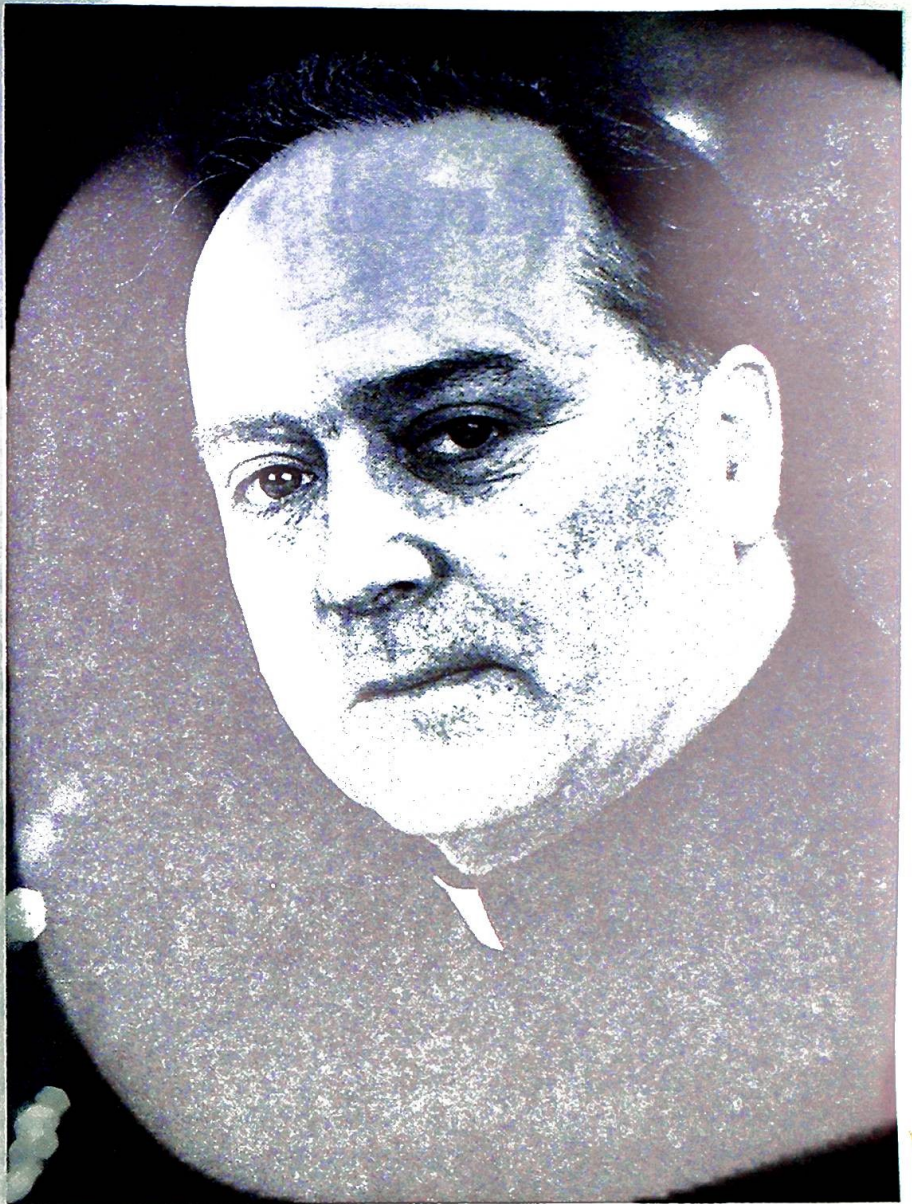
P. Ringheim

re alle kjenner og sikkert også holder av, har hatt overordentlig stor betydning for virkeliggjørelsen av denne plan: Generalforstanderinnen for Franciskus Xaveriuskongregasjonen: søster Hieronyma Jungmans og kongregasjonens generaløkonom, søster Ansgaria Persen, som i mange år nu nesten ikke har kunnet åpne munnen uten å nevne navnet Voss. Hun har satt alt inn på å få regnestykket til å gå opp og har, det kan jeg bevidne, også klart det. En spesiell glede er det at Folkehøyskolens kor, det lille sies det, men stort nok for oss, har sagt seg villig til å synge for oss ved denne anledning. Hjertelig takk og unnskyld de trange kår vi er nødsaget å by dere! Til sist: takk til dere alle som har villet komme og kaste glans over vårt forehavende idag, det fine vær til tross. Måtte Gud velsigne dere alle i rikt monn.

Messen idag er konselebrert, dvs. at vi tre som står her bak alteret feirer gudstjenesten i fellesskap. Generalvikar Franz Josef Fishedick som i årevis, da han var sogneprest i Bergen, har lest messe her på Voss, og nuværende sogneprest i Bergen, pastor Michel Beckers, som har hånd om sjelesorgen også på Voss, forretter denne gudstjeneste, denne 3. søndagsmesse i fasten sammen med meg.

Jeg vil nu vigсле dette kapell i henhold til vårt ritual, og ber alle om å bli sittende. Under vigslingen vil Folkehøyskolens kor synge «Herre Gud, ditt dyre navn og ære» og alle blir bedt om å synge med. Velsignelsen over, begynner vi messen med den eldgamle påkallelse: Kyrie eleison.»

Under det festlige samvær etterpå ble der holdt taler bl.a. av ordføreren som ønsket søstrene velkommen til bygden i varme ordelag og overrakte en vakker lysestake fra formannskapet som tegn på den positive og hjertelige innstilling man på lokalt hold har til den nye gjerning og søstrenes nærvær.

Biskop John Willem Gran.

Tidligere høyskolebestyrer Øystein Eskeland mintes i en vakker tale farens mangeårige gode forhold til Franciskusøstrene og hans takknemlighet mot dem som så ofte hadde pleiet ham på sitt hospital i Bergen, der han også døde midt under krigen.

Pastor Beckers bragte hilsener fra St. Paul Menighet i Bergen fra hvem han overrakte som gave en syvarmet lysestake.

Innvielsen, slik den artet seg, gav løfter om gode vilkår og samarbeidsmuligheter for de tre søstre som nu har sitt virke på Voss, 75 km fra nærmeste kirke! Et nytt tegn i tiden.

Gertrud von le Fort

Av Karin Gullerud-Johansen O.P.

Under fjorårets arbeid med serien «Kvinner i Kirken» støtte jeg også på den tyske forfatterinne Gertrud von le Fort. Navnet hadde jeg hørt før, og jeg visste at hun var en av vår tids største katolske diktere.

Jeg kjente litt til hennes storslagne «Hymner til Kirken» og hadde lest hennes novelle «Den siste på skafottet» som dannet grunnlaget for den franske forfatter Georges Bernanos' kjente drama om karmelittene som ble ofre for terroren under den franske revolusjon.

Interessen var vakt, og jakten på stoff begynte. Hennes verker var det ganske lett å få tak i, det var vanskeligere å få vite noe om mennesket Gertrud von le Fort.

Sven Stolpe sier i et essay fra 1947, da forfatterinnen allerede var sytti år, at man vet svært lite om hennes privatliv, og at selv ivrig etterforskning har gitt heller negative resultater. Men han mener at ved å lese romanen «Veronikas svatteduk», som har tydelige selvbiografiske drag, «fristet man til å tro at hun som ung pike bodde i Roma og der — uten påtrykk fra familien — kom i kontakt med katolisismen.»

Så mye hemmelighetsfullhet var til å fortvile over, men det skulle heldigvis snart vise seg at Gertrud von le Fort likevel hadde løftet litt på sløret i et par små selvbiografiske bøker fra 1950-årene. I boken «Hälfte des Lebens» forteller hun om sin barndom og ungdom omtrent frem til sitt litterære gjennombrudd og sin overgang til katolisismen. I «Opptegnelser og erindringer» tar hun opp noe av det samme stoff, og gir dessuten di-

rekte uttrykk for sine meninger om kristen diktning, om konvertittens be-
tydning, om kvinnens rolle . . .

Et par bøker om hennes diktning kom til, og alt sammenlagt ble spennende lesning, om enn ikke alltid umiddelbart lett tilgjengelig. Alt jeg kan gjøre her, er å prøve å vise litt av rikdommen og aktualiteten og rikdommen i et forfatterskap som dessverre er altfor lite kjent her i Norge. Så vidt jeg vet, er ennå ingenting av henne oversatt til norsk, bortsett fra enkelte dikt, men kanskje er nå, i hundreåret for hennes fødsel, tiden inne til å ta igjen det forsømte.

Historien bak historien

Novellen «Den siste på skafottet», som jeg alt har nevnt, er en av de tidligere Gertrud von le Fort har skrevet, men den forener allerede hennes to store motiver: historie og religion. Hun fører oss til et fremmed miljø i en fjern tid og gjør det hele levende for oss. Hun gjenskaper disse kvinnene, slik at de kommer oss nær og griper oss, særlig den svake Blanche de la Force som i sin angst forlater klosteret i farens stund, men som ender med fryktløst å slutte seg til sine søstre idet de bestiger skafottet.

Denne historiske ramme er ikke noe tegn på livsfjernhet og flukt fra verden, snarere tvert imot — Gertrud von le Fort var lidenskapelig opptatt av de menneskelige problemer i samtiden, og hun tok smertelig del i verdens og sitt lands skjebne gjennom to verdenskriger og gjennom den fornedrelse og forræderi av alle verdier som nazistenes herredømme betydde. Det er samtiden som ligger henne på

hjerte også når hun henter sitt stoff fra fjerne tider og steder. Hun sier selv: «I min diktning er jeg tilbøyelig til å la fortiden gjenspeile aktuelle problemer og skikkelser, for å fri dem fra det altfor nære og kunne forme dem renere og roligere.»

For henne er all historie nåtid, ikke bare fordi hun er så fortrolig med den, men enda mer fordi «hun alltid skriver historien bak all historie, og den er bestandig nåtid.»

Denne historie er historien om mennesket overfor Gud, mennesket stilt overfor spørsmålet om Kristus og hans kors. Det er et spørsmål som gjelder til alle tider, og det svar menneskene gir på det, avgjør deres skjebne. Og her gjelder Evangeliets ord, at den som vil redde sitt liv, mister det, mens den som villig ofrer sitt liv, finner det. Gang på gang får vi se at kjærlighetens vergeløse og hjelpeløse avmakt er sterkere enn væpnet makt i all sin styrke. Vi kan bare tenke på den ekte kristne pave overfor keiseren i romanen «Der Papst aus dem Ghetto».

Ved dette blir historien frelseshistorie, men det betyr ikke at Gertrud von le Fort gir oss blodløs og «from» diktning. Hun er en av dem som ikke er redd for å se verden som den er, og se ned i menneskets avgrunner og fryktløst skildre det hun ser. Her blir ingenting underslått av historiens — og nåtidens — gru og tummel, av menneskehertets lidenskaper og kulde, men heller ikke den storhet og kjærlighet det kan være i stand til å vise.

Som mange andre har Gertrud von le Fort forsøkt å finne ut hva kristen diktning er, og svaret sier meget om hennes eget dikterverk. Etter å ha

avvist de to motsatte svar: «Kristen diktning er den diktning som tar opp kristent stoff eller bearbeider kristent tankegods,» og: «Det finnes ingen kristen diktning, bare kristne diktere...», fortsetter hun: «Det finnes en langt dypere og mer vidtrekkende måte å stille spørsmålet på, nemlig om det ikke i selve diktningen finnes et kristent element, uavhengig av kristent stoff og tankegods i egentlig forstand... Er det ikke for eksempel påfallende at all virkelig stor diktning sjelden eller aldri beskjefter seg med de vellykkede, med lykkens yndlinger, at den tvert imot har en uimotståelig trang til å ta seg av de ulykkelige, de villfarne og mislykkede? Ja, at denne tilbøyelighet når sitt høydepunkt overfor den skyldbetyngede?»

Dette betyr ikke annet enn at det i diktningen finner sted en omvurdering av de verdier og lover som ellers gjelder i verden. Og den går i samme retning som den omvurdering kristendommen har fullbrakt... Ekte diktning er den som uten moralsk fordømmelse elsker de skyldige og de fortapte.»

Alt dette høres svært alvorlig ut, og det lar seg ikke nekte at Gertrud von le Forts forfatterskap er preget av stort alvor. Det gjelder liv og død for hennes mennesker, ikke bare tilfeldig, men også evig. Hun lar oss møte dem i en krisesituasjon der de må ta en avgjørelse, handle og slik vise hva som bor i dem. Det er en til det ytterste spenningsfylt diktning, men det er også spennende diktning — i god, gammeldags forstand. Forfatterinnen forakter ikke de farverike, historiske opptrinn, og den

ytre handling er gjerne like voldsom som den indre.

Med stor sprogkunst og en utrolig evne til innlevelse gjenskaper hun i «Der Papst aus dem Ghetto» middelalderens Roma med sin trange ghetto, sin folketummel og den evige strid mellom pave og keiser. I «Die magdeburgische Hochzeit» møter vi trettiårskrigens Tyskland, i «Die Letzte am Schafott» revolusjonstidens Paris. I «Das Schweisstuch der Veronika» levendegjør hun sin egen tids Roma, og i en rekke etterkrigsfortellinger ser vi «Det tredje rikes» rykende ruinhauger.

Slekt og arv

Gertrud von le Forts selvbiografiske opptegnelser gir oss inntrykk av en personlighet med dype røtter i slekt og tradisjon og et liv uten merkbare brudd. Selv det som ser ut som et brudd med slekt og tradisjon, hennes konversjon til den katolske kirke, ble ikke følt slik av henne selv. Trass i sin protestantiske oppdragelse var hun alt som barn tiltrukket av den katolske kirke, og da hun i 1925 ble opptatt i Kirken, kjente hun det som hun tok med seg det beste i sin religiøse arv. Hun sier: «Konvertitten er ikke, som man undertiden feilaktig mener, et menneske som bevisst understreker det smertelige skillet mellom konfesjonene, men tvert om en som har overvunnet det. Hans virkelige opplevelse er ikke opplevelsen av en annen tro som han 'går over' til, men av en troens enhet som overvelder ham. Han er klar over at det sentralt kristne i protestantismen kommer fra Moder-

kirken og fremdeles er bevart i den. Litt tilspisset kan man si at han forstår konfesjonsskillet mindre som en splittelse av troen enn av kjærligheten... Konvertitten fremstiller den levende forening av den splittede kjærlighet, han er som en bro som berører og forbinder begge sider av elven.»

Enkelt og sjarmerende forteller Gertrud von le Fort om sin barndom og ungdom, og disse beretninger har for oss en duft av en fjern uskyldens tid som ugjenkallelig er borte.

Barndomshjemmet var for henne ikke et sted, men et miljø skapt av foreldrene på de ulike steder farens forflytninger førte dem til. Han var offiser i den tyske keiserlige armé, høyt dannet, hederlig og plikttro til det ytterste. Morsomt forteller datteren om deres felles store interesse — historie, om hvordan han lærte henne en masse historie, ganske enkelt ved å fortelle om slekten, for «le Forts hadde faktisk vært med overalt» — i Tyskland, Sveits og Italia, i Russland og Frankrike.

Om faren var en alvorssmann, så var moren et lysere og lettere element i huset, kunstnerisk begavet og humoristisk som hun var. I dette miljø, preget av det beste i tysk kultur-arv, levde Gertrud lykkelige barne- og ungdomsår, ubundet av skole helt til femtenårsalderen og i nær kontakt med naturen. I feriene prøvde hun seg med hell som fjellklatrer, og om vinteren var det baller og fester — og senere studier i teologi og historie.

*

Med utbruddet av første verdenskrig gikk denne hennes ungdoms verden under. Foreldrene døde, slektsmiljøet ble borte, og fedrelandet som hun elsket så høyt, gikk fra nederlag til fornedrelse og skjensel. Fra sitt nye hjem i Oberstdorf i Syd-Tyskland fulgte Gertrud von le Fort med i det alt sammen. Hun led med, tolket det og gav dikterisk uttrykk for det — alltid i tro på menneskets mulighet til å fri seg fra det onde.

Gjør noe med kjærligheten!

FORTS. FRA SIDE 109

Derfor kan en ikke diskutere kjærlighet. Kjærlighet er heller ikke en slags indre fromhet og enda mindre ei salig følelse av fred. Kjærlighet er heller ikke en gjennomført form for oppholdsdriften i et samfunn hvor man som ordentlig menneske av og til må gjøre noe for å opprettholde egne anliggender.

Kjærligheten sikter ikke til å berge seg selv, kjærligheten gjør en ikke til en rik, og den gjør heller ikke noen karriere. Den kan derimot gjøre en trett, fattig, uselvisk. For denne kjærligheten er for stor for oss mennesker. Vi kan ikke omfavne den, vi kan ikke få makt over den. Denne kjærligheten trenger mer enn ett liv. Kjærlighetene er konkret og ofte uten ord. Kjærligheten skaper, innbyr til aktivitet, søker seg frem og utelukker ingen. Kjærligheten har åpne øyne og kjenner ikke til andre argumenter enn sannhet, godhet, rettferdighet, fred og glede.

Kristus hadde denne kjærlighet og alle la merke til den. Til og med hans motstandere så at han betydde noe for andre, og at han virkelig gjorde noe. Men også hans egne disipler oppdaget den kjærligheten, deres velmente og forstandige råd nytter ikke, når de sier: Rabbi, ikke så lenge siden prøvet jødene å stene deg, og nu går du igjen dit? Peter tar ham til og med til side for på en alvorlig måte å advare Jesus. Men Jesus viser ham tilbake med kraftige ord. Evangelisten Johannes gir ikke en definisjon når han skriver om kjærligheten. Han sier ganske enkelt at Gud er kjærligheten og henviser så til Kristus, som han så. Hvordan han levde, led og døde. Kristus var for Johannes Guds kjærlighet i ord og gjerning. I sin kjærlighet til menneskene gjorde han ting som ikke behøves, som ikke passet for dem som

ville ha anseelse blant de store i da-tiden. Han brøt den innpakning som vi mennesker har klart å gjemme kjærligheten inn i. For vi kodifiserer kjærligheten slik at vi kan håndtere den på en tilfredsstillende måte. Den fortapte sønnen lar han motta av sin far med en stor fest, i motsetning til den andre sønnen som oppfører seg som et forbilde. Han lar betale samme lønn til dem som bare arbeider en time. På de andres protester er hans svar: Jeg må da få lov til å være god mot dem som jeg vil. Eller er dere sinte fordi jeg er god? Og han søker kontakt med alle: Hvis dette er en profet, ville han være klar over hvem det er som rører ved ham. Han tar ikke hensyn til hva folk mener, når han i en folkerik gate plutselig går til en tolder som heter Zacheus og han stopper ikke opp for bare å gi et diplomatisk håndtrykk, han spiser sammen med ham.

Kjærligheten skaper likhet. Gjør menneskene til brødre og søstre. Kjærligheten bruker de samme ord til sine nærmeste som til dem som er innvandret, til eldre og til dem som ikke klarte seg i vårt velordnete samfunn. Denne kjærligheten kan ikke gi svar på de velkjente uttrykk: Det er å kaste perler for svin, eller det behøver du dog ikke å gjøre i dag i vårt veletablerte samfunn, eller enhver er seg selv nok.

Vår verden gir altfor ofte uttrykk for at det er en verden uten neste. Man gjør ikke de gjerninger som gjør at vi blir brødre og søstre i ånden.

Mange mennesker vet at de som mennesker hører til vårt samfunn, men vi ser dem ikke og leter heller ikke etter dem.

Gjør noe med den kjærligheten. Gå på besøk der du hvor vet at det er noe som er blitt glemt. Kjærlig-

NVI

Biskop Johan Baptist Przyklenk M.S.F. (uttales Pschylengk) er født i Brandewalde-Viesengrund, i bispedømmet Essen, 30.12.1916.

Han trådte inn i Den Hellige Families Kongregasjon som ung mann og gjennomførte, som alle de unge i den tyske provins dengang, sitt novisiat i Moderhuset i Nederland. Ennu før siste krig reiste han og hans medstudenter til Brasilien og fullførte sine studier på en høyskole drevet av Jesuitter i Syd-Brasilien. Han ble viet til prest der den 8. desember 1940.

I 1947 ble han valgt til generalsekretær av Kongregasjonens generalkapittel.

Videre studier (kirkerett) fulgte ved Lateranuniversitetet i Rom, hvorefter han påny ble valgt til generalsekretær, en stilling han hadde inntil han i juni 1962 ble utnevnt til biskop av Januaria i Brasil (bispedømme opprettet i 1957).

heten finner veien, men vi må gå selv på veien. For Den hellige Skrift er ikke gitt for at vi skulle bli imponert over hva Jesus gjorde, men for at vi skulle forstå budskapet «Gå ut, og gjør du likeså». «Elsk hverandre slik som jeg har elsket dere.

Salige er de som ikke bare hører på Guds ord, men setter det om til virkelighet.

TROMSØ

Han har utvist stor dyktighet, hatt en meget god innflytelse på den pastorale situasjon i sitt bispedømme og har særlig evnet å skape et broderlig forhold prestene imellom. Hans klokskap sammen med hans store kunnskaper førte til at han fikk en betydelig innflytelse innen den brasilianske bispekonferanse som gjorde ham til medlem av sin sentralkommisjon og til formann for både Kommissjonen for ordensfolk og den økumeniske kommisjon.

Biskop Przyklenk ble uventet oppfordret av Kongregasjonen for Folkenes Evangelisering under et besøk i Rom i desember i fjor til å overta Nord-Norges Apostoliske Vikariat etter biskop Wember som hadde søkt avskjed ved oppnådde 75 år, noe han sa seg beredt til som et naturlig uttrykk for sitt lydighetsløfte som ordensprest.

Vikariatet administreres inntil innsettelse kan finne sted av pater Gerhard Goebel, M.S.F.

Neste
nummer
kommer
1. mai

Årets påskegudstjenester i Oslo og Bærum

ST. OLAVS KIRKE

På grunn av kirkens restaurering holdes f. t. alle gudstjenester i St. Josephs kapell, Akersvn. 4.

Fredag 9. april:

Kl. 19.00: Botsandakt og skriftemål. Anledning til *skriftemål*: alle lørdager, samt onsdag og torsdag i Den stille uke: fra 17—19.

Palmesøndag:

Lørdag aften kl. 19.00: Messe.
Søndag kl. 9.30: Messe.
Kl. 11.00: Palmevigsel, høymesse.
Kl. 19.00: Messe.

Tirsdag 13. april:

Kl. 19.00: Messe med vigsel av de hellege oljer.

Skjærtorsdag:

Kl. 19.00: Høymesse, tilbedelse.

Langfredag:

Kl. 12.00: Pasjonsgudstjeneste med kommunion.
Kl. 19.00: Korsveiandakt.

Påskeaften:

Kl. 23.00: Vigsel av påskeilden, påskelyset, døpevannet. Midnattsmesse.

1. *Påskedag:*

Kl. 9.30: Messe.
Kl. 11.00: Høymesse med preken ved biskop Gran.
Kl. 19.00: Messe.

2. *Påskedag:*

Eneste messe: kl. 11.00.

ST. HALLVARD KIRKE, Enerhauggt. 4.

Palmesøndag: Kl. 8.35: Fromesse. Kl. 11.00: Familiegudstjeneste med palmevigsel og høymesse.

Mandag: Kl. 19.00: Botsandakt med anledning til skrifte.

Onsdag: Kl. 10.00: Messe. Anledning til å skrifte til kl. 17.00. Kl. 19.00: Kirkespill.

Skjærtorsdag: Kl. 19.00: Høymesse, tilbedelse til kr. 22.00.

Langfredag: Kl. 17.00: Hyldning av korset. Kommunion.

Påskeaften: Kl. 22.45: Vigsel av påskelyset og døpevannet. Høymesse.

1. *Påskedag:* Kl. 8.35: Fromesse. Kl. 11.00: Høymesse.

2. *Påskedag:* Kl. 11.00: Messe.
NB. 2. Påskedag kl. 11.15 katolsk gudstjeneste i Stavkirken på Bygdø-museet.

ST. DOMINIKUS KIRKE, Neuberggt. 15.

Onsdag 14. april: Kl. 20.00: Matutin.

Skjærtorsdag: Kl. 09.00: Laudes. Kl. 18.30: Høymesse. Kl. 21.00: Lesning av Jesu avskjedstale til apostlene. Kl. 22.00: Matutin. Tilbedelse til kl. 23.00.

Langfredag: Kl. 9.00: Laudes. Kl. 17.00: Langfredagsgudstjeneste. Kl. 20.00: Matutin.

Påskeaften: Kl. 9.00: Laudes. Kl. 23.00: Påskevigilie.

1. *Påskedag:* Kl. 11.00: Høymesse. Kl. 18.00: Vesper.

2. *Påskedag:* Kl. 11.00: Messe.

Søndag 25. april: Kl. 9.00: Messe. Kl. 11.00 Messe. Kl. 18.30: Høymesse med *prestevielse*.

ASKER OG BÆRUM KATOLSK MENIGHET

Palmesøndag: Kl. 8.30: Mariakirke: Fromesse med opplesning av lidelsehistorie. Kl. 9.30: Hl. messe i Eikeli kirke. Kl. 10.45: Mariakirke: Høymesse med palmevigsel og prosesjon. Kl. 19.00: Mariakirke: Aftenmesse.

Skjærtorsdag: Kl. 19.00: Mariakirke: Høymesse. Etter messen tilbedelse til kl. 23.00.

Langfredag: Kl. 15.00: Mariakirke: Korsveiandakt. Kl. 19.00: Mariakirke: Pasjonsgudstjeneste. Hyldning av korset og kommunion.

Påskeaften: Kl. 23.00: Mariakirke: Vigsel av påskelyset og dåpsvannet. Fornyelse av dåpsløftene. HØYMESSER.

1. *Påskedag:* Kl. 8.30: Mariakirke: Fromesse. Kl. 9.30: Høymesse i Eikeli kirke. Kl. 10.45: Mariakirke: Høymesse. Kl. 19.00: Mariakirke: Aftenmesse.

2. *Påskedag:* Kl. 9.30: Hl. Messe i Eikeli kirke. Kl. 10.45: Mariakirke: Høymesse. Ingen fromesse. Ingen aftenmesse.

KRISTI-KONGE KAPELL, Glads vei 23.

Skjærtorsdag: Kl. 16.00: Høymesse.

Langfredag: Kl. 15.00: Gudstjeneste.

1. *Påskedag:* Kl. 9.00: Stille messe. Kl. 11: Høymesse.

2. *Påskedag:* Kl. 9.00: Stille messe.

LUNDEN KLOSTER, Ø. Lunden 5.

Skjærtorsdag: Kl. 18.00: Høymesse.

Langfredag: Kl. 7.30: Matutin. Ca. kl. 8.30: Laudes. Kl. 16.00: Hyldning av korset. Kommunion. Kl. 20.00: Kompletorium.

Påskelørdag: Kl. 6.50: Matutin. Ca. kl. 7.45: Laudes. Kl. 18.15: Vesper. Kl. 23.00: Vigsel av ilden og høymesse.

1. *Påskedag:* Kl. 7.45: Laudes. Kl. 11.00: Høymesse. Kl. 18.00: Vesper. Kl. 20.30: Kompletorium.

2. *Påskedag:* Kl. 9.30: Høymesse.

GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLDAGER		Stille messe	Høy-messe
OSLO: <i>St. Olavs kirke</i>	lörd.: 19.00	—	—
Akersveien 5	sønd.: 9.30	11.00	—
tlf. 20 72 26 - 20 72 44	19.00	—	—
<i>St. Hallvard kirke, Fransiskanerne, Enerhauggt. 4, tlf. 67 23 83</i>	8.35	11.00	—
<i>St. Dominikus kirke, Dominikanerne, Neuberggaten 15, tlf. 55 07 71</i>	9.00	11.00	—
<i>Vår Frue Villas kapell, Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 55 81 21</i>	18.30	—	—
<i>Grefsen kapell, Glads vei 23, tlf. 212355</i>	9.00	—	—
<i>Lunden kloster, Øvre Lunden, tlf. 212587</i>	11.00	9.30	—
ARENDAL: <i>St. Franciskus kirke, Tyholmen, tlf. 22 209</i>	8.00	10.45	—
BERGEN: <i>St. Paul kirke, Christiesgt. 16, tlf. 21 54 10</i>	9.00	11.00	19.00
DRAMMEN: <i>St. Laurentius kirke, Cappelsgt. 1, tlf. 83 20 19</i>	8.30	10.30	—
FREDRIKSTAD: <i>St. Birgitta kirke, Kongensgt. 9, tlf. 11 438</i>	9.00	11.00	—
HALDEN: <i>St. Peters kirke, Kristian V's pl. 1, tlf. 81 168</i>	8.00	10.45	—
HAMAR: <i>St. Torfinns kirke, Torvggt. 113, tlf. 23 751</i>	8.30	11.00	—
HAUGESUND: <i>St. Josefs kirke, Haralds gt. 21, tlf. 23 195</i>	—	—	—
HØNEFOSS: <i>St. Theresias kirke, Vesterngt. 5, tlf. 22 381</i>	9.00	11.00	—
KRISTIANSAND S: <i>St. Ansgar kirke, Kirkegt. 3, tlf. 24 255</i>	—	11.00	—
LILLEHAMMER: <i>Mariakirken, Weidemannsgate 3 A, tlf. 52 550</i>	lörd.: 18.00	10.00	—
sønd.: —	9.00	11.15	—
LILLESTRØM: <i>St. Magnus kirke, Romeriksgt. 1, tlf. 71 28 85</i>	9.00	11.15	—
MOSS: <i>St. Mikals kapell, Ryggeveien 24, tlf. 41 038</i>	—	—	—
PORSGRUNN: <i>Vår Frue kirke, Sverresgt. 26, tlf. 50 793</i>	8.30	11.00	—
STABEKK: <i>Maria kirke, Nyveien 17, tlf. 53 77 35</i>	8.30	10.45	—
<i>Eikeli kirke</i>	19.00	9.30	—
STAVANGER: <i>St. Svithuns kirke, Dronningens gt. 8, tlf. 25 534</i>	8.30	10.45	—
TØNSBERG: <i>St. Olavs kirke, Sandefjordsgt. 1, tlf. 11 949</i>	9.30	10.45	—
TRONDHEIM: <i>St. Olavs kirke, Prinsensgt. 2a2</i>	8.45	11.00	—
<i>Biskopen og prestegården, tlf. 21 214</i>	19.00	—	—
<i>St. Elisabeth hospital, Ila, tlf. 21 670</i>	6.15	—	—
KRISTIANSUND N: <i>St. Eysteins kirke, Flintegt. 5, tlf. 72 779</i>	8.00	11.00	—
LEVANGER: <i>St. Torfinns kirke og St. Eysteins sykehjem, Jernbanegt. 29</i>	—	11.00	—
MOLDE: <i>St. Sunniva kirke, Parkveien 23, tlf. 51 467</i>	8.30	11.00	—
ÅLESUND: <i>Vår Frue kirke, Nørvesund, tlf. 37 558</i>	8.30	11.00	—
TROMSØ: <i>Vor Frue kirke, Storgt. 94</i>	19.30	11.00	—
<i>Biskopen og prestegården, tlf. 3604</i>	8.00	—	—
<i>St. Elisabethsøstrene, Mellomvn. 47, tlf. 81 783</i>	8.00	—	—
BODØ: <i>St. Eysteins kirke, Hernesveien 22, tlf. 81 487</i>	8.15	10.30	—
HAMMERFEST: <i>St. Mikal kirke, Salsgt. 52, tlf. 11 447 (1. VII—31. VIII)</i>	19.00	11.00	—
<i>St. Elisabeth Institutt, tlf. 11 392)</i>	8.00	—	—
HARSTAD: <i>St. Sunniva kirke, Skolegt. 4, tlf. 61 501</i>	8.00	10.30	—
NÅRVIK: <i>Kristi Kongekirken, Håreksgt. 82</i>	—	18.30	—
SELFORS: <i>Vår Frelasers kirke, Skipper Nilsensgt. 21, tlf. 52 072</i>	—	11.00	—

Fra katolsk presse

■ Vatikanet har godkjent bevisene for at det fant sted et mirakel da dokkarbeideren John Fagan i mars 1967 plutselig ble helbredet for mavekreft.

Helbredelsen ble oppnådd ved den skotske martyr, jesuitten John Ogilvies mellomkomst og forbønn hos Gud.

Detaljer i saken ble lagt frem på en pressekonferanse i Glasgow den 12. mars i år. Byens erkebiskop Thomas Winning fortalte at et sogn i Glasgows østlige bydeler tidligere hadde blitt oppkalt etter den salige John Ogilvie. Da Fagan ble alvorlig syk, hadde hele menigheten uten opphør bedt for ham til sognets vernehelgen. Fagan hadde også selv fått et bilde av martyren av sin kone.

Dr. Archibald Mac Donald som ikke selv er katolikk har bekreftet at Fagan som var hans pasient hadde gjennomgått flere store operasjoner og fjernet deler av maven under sykdommen. Doktoren besøkte ham den 6. mars 1967, selv trodde han at det var den siste helgen Fagan ville leve.

Til sin overraskelse, som «et sjokk», sier han selv, fant han Fagan sittende i sin seng. Fagan spiste et egg og var i god form.

— Jeg kan ikke forklare det som hendte, sier dr. Mac Donald.

(John Ogilvie ble arrestert, torturert og henrettet i mars 1615 av myndighetene fordi han

nektet å avsverge sin tro på paven's åndelige lederstilling.)

■ 16. januar møttes i Detroit 6 biskoper og 6 kvinner for at drøfte resultatene af en national konferanse om kvinders ordination, der var blevet afholdt 2 måneder tidligere, og hvori der deltog over 1 000 personer: de fleste var nonner, mens der kun var 2 biskopper til stede.

De 6 kvinner ved mødet i Detroit var alle medlemmer af konferensens planlægningskomité, og dens leder, Sr. Nadine Folsy sagde, at spørsmålet om at ordinere kvinder ikke er et kvindeproblem men et fundamentalt spørgsmål for hele kirken, og i denne sammenhæng må det ses. Sr. Patricia Hughes, konferensens pressesekretær sagde, at både søstre og kvinder af lægfolk, både gifte og ugifte stod sammen om at finde muligheder for nye tjenester for kvinder i kirken, men de tilråder også, at problemet med kvinders ordination bliver set i en bredere sammenhæng, som noget, der har forbindelse med retfærdighed.

Menighederne ikke parate endnu

Biskop Rausch, generalsekretæren for den nationale katolske bispekonferanse i USA, bad kvinderne betænke, at selv om der ikke er teologiske hindringer for å ordinere kvineder, så er menigheden endnu ikke parat til at kalde kvinner til præster. Hertil stilled de tilstedeværende kvinder sig skeptiske, for denne konklusion forekom dem at bygge primært på mænds erfaringer og fornemmelser, og de foreslog, at kirkens ledere skulle tænke alvorligt over de erfaringer, der var gjort af kvinder, der allerede var blevet accepterede i mange forskjellige tjenester i kirken.

ISLAM - KRISTENDOM

I dagene 1. til 6. februar har en officiel dialog om tro og religion fundet sted mellem islam og den katolske kirke i Libyens hovedstad Tripolis. Formand for den 12 mand stærke muhammedanske delegation var undervisningsminister Mohamed Ahmed el-Sherif, mens Vatikanet var repræsenteret med 12 teologer foruden præsidenten for Kongregation for de ikke-kristne, kardinal Sergio Pignedoli og hans sekretær Mgr. Pietro Rossano. 400 observatører og 100 journalister fra 60 lande overværede dette seminar om »fælles troselementer i islam og kristendom«. Initiativet var taget i fællesskab af den Arabiske Socialistiske Union og Roms kongregation efter den libyske ministerpræsident

Jalouds besøg hos paven i foråret 1975.

På dagsorden stod kun religiøse emner:

- 1) Kan religion være en livsideologi?
- 2) Social retfærdighed som frugt af gudstro.
- 3) Islams og kristendoms fælles grundsyn på tro og liv.
- 4) Hvordan slå bro over det, der skiller og overvinde mistilliden mellem muslimer og kristne?

Ugen blev indledt med en ordets gudstjeneste, under hvilken tekster fra både koran og bibel blev sunget. Formiddagene gik med forelæsninger, eftermiddagene med diskusjon.

Stor åbenhjertighed

Blandt talerne fra begge trossamfund vakte især den franske missionær Jacques Langfry, af de hvide fædre, virksom i Tunesien, opmærksomhed med sin redegørelse for »fortidens fejltrin«.

Da han midt under sit foredrag bad muslimerne om undskyldning for alle de tilfælde, hvor kristne havde øvet uret, manifesteret uvidenhed og ytret uvederhæftig kritik mod profeten Muhammed, gik to af »Imam«erne (høje religiøse dignitarer) fra forreste række frem til ham og omfavnede ham under bragende applaus. Pater

Forts. neste side.)

Onsdag før Skjærtorsdag stenges kl. 12.00

Lukket Påskeaften

Franske bøker:

Jaques Loew: La Prière à l'école des grands priants, kr. 55,10

Annie Jaubert: Approches de l'Évangile de Jean, kr. 62,90

Déchanet: Yoga chrétien dix leçons, kr. 38,40

» La voie du silence, kr. 38,40

Daniel Rops: L'église des apôtres et des martyrs, Vol. I-II, à kr. 19,20

Gregorianske plater fra SM igjen på lager:

Messe des Anges, Schola grégorienne de l'université de Strasbourg, kr. 51,—

L'Année Liturgique, de l'Abbaye D'En-Calcat, kr. 51,—

Salve Regina, Citeaux, kr. 51,—

Lucien Deiss, C.s.sp., Hymnes et Prières, Chante ton Seigneur, kr. 54,—

L'Arche, Trouveres Troubadoures et Gregorien, Grand Prix Du Disque, kr. 36,—

Chants liturgiques Othodoxes, Vêpres et Matines, kr. 51,—

ST. OLAV BOKHANDEL A/S

Akersveien 5, Oslo 1, tlf. 20 72 48

Åpent kl. 9—16, lørdager kl. 9—14

FYRINGSOLJE

brukes av

St. Dominikus kirke	}	Oslo
Lunden kloster		
St. Elisabethsøstrenes Pleiehjem		
Sta. Katarinahjemmet		
St. Olavs kirke		
Bispegården	}	Arendal
St. Joseph's Institutt		
Vor Frue Hosp. Nerveavd.		
St. Franciskus Kirke	}	Bergen
St. Franciskus Hosp.		
St. Pauls Kirke	}	Hammerfest
Vår Frue Kirke		
Marias Minde	}	Hønefoss
St. Franciskusøstrenes Moderhus		
Øyenklinikken	}	Lillestrøm
St. Josephs Hosp., Drammen		
St. Torfinns Klinik, Hamar	}	Tromsø
St. Elisabeth Inst.		
St. Mikals Kirke	}	Trondheim
St. Mikals prestegård		
St. Theresia Hosp.	}	Tønsberg
St. Franciskus Hosp.		
St. Magnus Kirke	}	Tønsberg
St. Magnus presteg.		
St. Elisabeths Hosp.	}	Tønsberg
Vår Frue Kirke		
Bispegården	}	Tønsberg
St. Olavs Kirke, Bispegården		
St. Olavs Kirke	}	Tønsberg
St. Olavs Prestegård		
St. Olavs Klinik	}	Tønsberg

Ved bestilling av olje:
Oslo 19 12 00 - Service 19 12 20

(Forts. fra forrige side.)

Langfrys indlæg blev dog ikke besvaret med et lignende opgør med fordomme fra islamitisk side.

Oberst Kaddafi

Midt under mødet kom Libyens præsident oberst Kaddafi på besøg. Skønt ikke teolog blandede han sig ivrigt i debatten med et oplæg om den »hellige krig«, der ifølge koranen kun skal føres mod de gudløse og slet ikke mod dem, der tror på samme Gud.

»De kristne, der tror på bibelen, og jøderne, der tror på torahen, hører ikke blandt disse gudløse«. Og videre: »Religion må være den kilde, en stat henter sine normer for ret og pligt, for ret og uret fra. I en stat uden religion bliver normen for ret og uret nemt magthavernes eget for-godtbefindende og de strukturer, der holder dem ved magten« sagde Kaddafi.

Fadæsen

I øvrigt mistænker de fleste iagttagere Kaddafi for at have ansvaret for den skandale, mødet endte med.

I den fælles slutresolutions arabiske tekst var der blevet indføjet to anti-israelske paragraffer af aggressiv politisk karakter vedrørende judaismen/zionismen og internationaliseringen af Jerusalem. Denne manipulation med teksten måtte være sket i sidste øjeblik før resolutionen blev underskrevet af begge samtalepartner. Pikant detalje: kardinal Pignedolis simultanoversættelsesanslag svigtede »tilfældigt« lige netop da de to politiske tilføjelser 20 og 21 blev læst op på arabisk. Forvirringen var stor da skandalen blev afsløret umiddelbart efter underskrivelsen af dokumentet. Vatikanets delegation protesterede kraftigt mod denne misbrug af forhandlingsproceduren og henviste de to vragede afsnit til andre autori-

I St. Olav (nr. 5) hævder pater E. Dahl, O.P., at Vaticanum II skal have bragt noget nyt — nemlig lægfolkets indflydelse i formuleringen af vor kirkes tros lære. Dette er ingen nyhed, men afspejler de sidste århundreder. Man kan se det i Mariologien — især dette: «Virgo Immaculata».

I de sidste århundreder udfoldede andagten til «Virgo Immaculata» (den ubesmittede Jomfru) sig, og det især blandt lægfolket. Theologerne kunne ikke gå imod læren, da deres kilder var »ringe«. De kunne ikke sige, at den lære var forkert, men heller ikke, at den var »solidt underbygget«. Men andagten udfoldede sig. Den var »nedarvet« fra Kirkens hellige tradition. I 1854 definerede Paven Pius

teter i Vatikanets statssekretariat. Siden har Vatikanet udtrykkeligt taget afstand fra denne kompetanceoverskridelse og forsøget på, at lokke den kristne delegation på politisk glatis.

Ikke skræmt

Til trods for dette diplomatiske ansigtstab og det ubehag, incidentet havde vagt, blev selve dialogen af alle deltagere karakteriseret som meget vellykket og frugtbar, et første skridt på den rigtige vej mod bedre forståelse.

»Det palæstinske spørgsmål er et politisk problem, som ikke hører hjemme i en dialog med religiøst fægt« erklærede kardinal Pignedoli, der allerede i sin åbningstale havde understreget, at en dialog mellem muslimer og kristne ikke kunne være rettet mod jøderne, og at denne samtale heller ikke kunne have som formål at forringe samtalemuligheden med andre trossamfund. »Vi skal drøfte spørgsmål om fred og retfærdighed og vor fælles profetiske tro på én og samme Gud i islam, kristendom og jødedom« sagde Pignedoli.

Vatikanet har omgående modtaget en indbydelse til lignende samtaler med islam i Yemen og Indonesien.

IX så, at det er et dogme (en tros lære), at Vor Frue er »ubesmittet undfangen« altså fri for arvesynd.

Denne lære blev mødt med bifald hos folkets store skare, og bifaldet blev ikke mindre ved de hændelser, som fandt sted i Lourdes fire år senere, og som stadig finder sted.

Det næste trin af samme art var i 1950, da Pius XII fastslog læren om «Gudsmoders Optagelse i Himlen» — legeme og sjæl. Det var igen ikke en «theologernes sag», men «Folkets Røst».

I denne forbindelse må man huske, at sagen aldrig har været i modstrid med Kirkens lære. Lægfolket har ikke været ude for at «sætte Paven på plads», som det synes visse «Theologer» prøver at gøre i vore dage. Trods Pavens udtalelser søger de i opposition at indføre noget nyt — forandringer. En sådan fremgangsmåde kan man ikke udlede af Vaticanum II.

Imidlertid er der trossager, hvor man møder en viss modstrid mellem Paven og en del lægfolk (og «theologer»). Det er læren om «modernismen», som siger at vi skal tilpasse læren til de «moderne tider». En sådan innstilling er fuldstændig i modstrid med Kirkens lære og hellige tradition i dens første 300 år — «Martyrernes Tid». Vi er ikke kommet for at tilpasse os til verden, men for at tilpasse verden til Kristi lære, som er det eneste virkelige grundlag for sand fremgang og solid fred. Vi må huske, at vi kan ikke få den hjælp, som beror på Guds åbenbaring, undtagen hvis vi øser af vor Kirkes hellige tradition.

I denne forbindelse vil man måske spørge om, hvad lægfolkets stilling da skal være. Som et første punkt har vi selvfølgelig «Actio Catholica», hvor lægfolket omsætter Kirkens lære i gerning — hvor lægfolket henvender sig til ikke-katolikker og oplyser dem om vor kirkes tro og lære. Troen er en Guds gave, men et menneskes uvidenhed kan ofte bero på de »videndes« svigten i oplysningsarbejdet, og her kommer lægfolket ind. Det er kun en opgave, men der er endnu flere. Begrebet «Actio Catholica» er ukendt her i Norden. Som et andet punkt kan man nævne, at vi i vor tid er sunket ned i den »kapitalistiske tids mørke« i Vesterledet har vi »industri-kapitalismen« og mod Øst: »Statskapitalismen«, som vil føre ud i undersøkelser — en »overklasse« (Partimedlemmer) og underklasse, som ikke har mulighed for at udvikle initia-

FREDRIKSTAD

EDVARDSSEN & NORHEIM A/S

Autorisert installatør
Radio og Elektrisk utstyr

Tlf. 11 220 - Fredrikstad

tiv af betydning undtagen i h. t. Partiets (overklassens) retningslinier.

Overfor dette har vi katolikker modtræk og nye retningslinier i vores tros «skatkammer». «Himmeriget er lig en husfader, som frembærer af sit skatkammer nye ting og gamle.» Vi har således de rigtige retningslinier, men bruger vi dem? Møder man ikke nærmere dette: «Vi skal være som de andre! Vi skal være «økumeniske»? Vi bør bekende troen, og en af de første opgaver er: «Oplysningsarbejdet». Her kommer lægfolket ind og bør have som formål: «Intet menneske i Norden burde være uden kendskab til den katolske tro og lære».

W. VICK, præst.

■ Jesuitternes tidsskrift »La Civiltà Cattolica«, som udgives i Rom, beskæftiger sig i sit nummer af 16. januar indgående med spørgsmålet om kristendom og marxisme på nogen måde kan gå hånd i hånd.

I en udførlig analyse af de grundmotiver, der får mange kristne til at gå ind for marxisme, belyser bladet især tre grunde:

- 1) Det kapitalistiske systems radikale urettferdighed.
- 2) Kristendommens historiske afmagt i at tilvejebringe en mere retfærdig samfundsordning.
- 3) Manges overbevisning om at kapitalismen kun kan bekæmpes effektivt med videnskabelig socialisme.

I deres forsøg på at bringe kristendom og marxisme i samklang med hinanden er nogle kristne gået så langt at de i marxismen ser den historiske virkeliggørelse af evangeliets budskab om retfærdighed mod de fattige. De har følt sig til-

OSLO

E. Sunde & Co. Rørleggerbedrift A/s

VARME- SANITÆR OG SPRINKLERANLEGG
Ulvenveien 89, Økern, Oslo 5. Tlf. 67 77 83

THRONSEN & CO.

BOKTRYKKERI

Bernh. Getzgt. 3 b, Oslo
Telefon 20 40 02 - 20 70 02

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRÅ

Ullevålsvn. 1 - Oslo

Privat 55 77 87 - 69 43 72
Tlf. 20 79 06 - 20 79 05

MALERMESTER

utfører allslags maler- og tapetserarbeider

Georg og Otto Foerster

Tlf. 21 69 06

Spesialforretningen i
RUSTFRIE STÅLARTIKLER
KNUT JUUL CHRISTIANSEN
Stortings pl. 7 — Oslo 1

Telefon (02) 33 36 24 33 55 25
Telegr.adr.: Rustfriknut

Allslags snekkerarbeid utføres
REIDAR MYRVOLD & SØN

Glads vei 23, Grefsen
Tlf. 21 18 32

DRAMMEN

GUSTAV THIELEMANN

Pølse- og hermetikkfabrikk

Tlf. 83 41 84 - DRAMMEN

trukket af marxismen, ikke på trods af, men på grund af deres katolicisme.

Uvidenskabelig

Bladet analyserer derefter dybtgående marxismens ideologi og konkluderer, at netop marxismen ikke er den viden-

Forts. neste side.)

GUSTAV BØHM & SØN A/S

Bakeri og Konditori

Drammen

GOD PÅSKE!

Søndag 25. april: Prestevielse i Oslo

FILM

«Kjærlighet og død» — og rå latter.

Kjærlighet og død — de store sentrale temaene i menneskelivet, ofte i kristen forkynnelse, ofte i poesi og musikk og endog bildende kunst, hyppig på film, og her utsatt for en høyst uærbødig latterliggjørelse. Komikeren Woody Allen er en liten fyr med et konstant sørgmodig ansikt, store briller og tustet hår. Han er klovnens i familien, den skamløse feiging som aldeles ikke ønsker å tjene som soldat, jentejegeren uten flaks, duellantens som kommer fra det med livet fordi han er så dum at han kan ikke dø, den evige pessimist som ikke venter seg annet enn nederlag, mannen som kan redusere enhver opphøyet tale til absurditeter med en eneste bemerkning. I denne filmen er han yngste sønn i en russisk godseierfamilie på Napoleonskrigens tid, og hans parodi på russisk «sjelfull» snakkesalighet er kostelig — vi får hele Tolstoj-Dostojevskij-Tsjekov-Gogol-galleriet presentert i rivende fart, og som i alle gode komedier er det stoff til ettertanke: krigens absurditet og meningsløshet kommer i relief i disse parodiske slagscenene.

Jeg har sett Woody Allen i et par tidligere filmer, og oppfatter ham som en komiker som har alle talenter unnatt ett: han er ukjent med begrensningens kunst. Ti minutter med Allen er en fest, halvannen time er en litt for lang fest, han blir masete og anstrengt, replikkene blir skrudde og stritter ut i været, hinsides den sinnssvake logikk som innimellom kan inspirere ham til aldeles kostelige utsagn.

Det er mulig at noen vil reagere på Allen når han fleiper med religion, og det gjør han hyppig. Da bør man huske hva den store muntre irske uærbødighetens mester Bernard Shaw engang sa, at hvis man virkelig tror på sin religion, da kan man tillate seg å spøke med den.

*

Kinorepertoiret i Oslo i de siste ukene har vært nokså uinteressant, som det gjerne er når Oslo Kinematografer samler opp godbitene til en påskepakke.

Blant de filmene som kommer opp i Påsken er vel først og fremst «Gjøke-redet», som alt har fått atskillige Oscars, og som har sin handling i et amerikansk sinnsykehus. Den franske filmen «Bak stengte dører» handler om en retts-sak, og har Sophia Loren og Jean Gabin i rollelisten — Gabin, som vi ikke har sett på lenge på norske lerreter er en av de få helt store filmskuespillere. En tsjekkisk-britisk film, «Attentat ved dag-gry», forteller om mordet på den ber-ryktede SS-sjefen Heydrich, som i sin tur førte til utslettelsen av byen Lidice. Om den stiller det påtrengende spørsmålet «var det verd det?» skal være usagt. Forhåndsnevnes skal også en ungarsk film, «Rød salme», som ble belønnet med gullpalme i Cannes for flere år siden. Handlingen foregår på steppene i Ungarn, hvor leilendingene gjør opprør med godseierne og blir slått ned av myndig-hetene — det fremgår klart at dette skjer med Kirkens hjelp. I hvilken grad dette er kommunistisk propaganda, eller om det er basert på facts utstår å se — men filmen har i alle fall vunnet vid berømmelse.

PER BANG

MARXISME...

(Forts. fra forrige side.)

skabelige sosialisme, man etterlyser, men tvært imod en filosofi, hvis karakter af videnskabelighet mangler totalt. I sin analyse af det kapitalistiske samfund gik Karl Marx ud fra en filosofisk, ikke videnskabelig materialisme, som var et postulat, og fra en verdensanskuelse, som er aldeles tvetydig og fundamentalt bygget på ateisme. Ateisme er ikke et biprodukt av marxismen, men dens filosofiske basis.

Derfor betrakter bladet det som fuldt berettiget, at den italienske bispekonferanse har uttalt sig imod forenigheden af marxisme og kristendom. Dog behøver det faktum, at kristendom og marxisme udelukker hinanden ideologisk ikke at betyde et korstog mod hinanden.

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Ansvarshavende redaktør: Åge Rønning.

Medredaktør: Karin Gullerud-Johansen O.P.

Redaksjonens adresse: Akersveien 5, Oslo 1, telefon 20 72 26.

Redaktøren privat 28 95 18.

Ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo 1.

Kontortid 9—16. Lørdag 9—14. Telefon 20 72 48.

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene). Kr. 60 pr. år.
Kr. 30 1/2 år. Utlandet (ikke Skandinavia) kr. 70.

Annonser: 10 dager før utg.dagen. 24 nr. årlig. - Postgiro 204 648.